

3:e pris Kategori A

Författaren har valt att tolka temat på ett annorlunda sätt. Att det finns ett Minnesförbund som styr våra minnen, och som kan straffa oss med hjärnsläpp, är en både skrämmande och underhållande tanke. Huvudpersonen i berättelsen framställs som osympatisk och tycks oförbätterlig, även det ett kul och annorlunda grepp.

”Vem är Mia?” av Hilda Pålsson

- Uuugh, stönade jag när jag hörde mitt alarm ringa.

Jag slog till klockan för att den skulle sluta ringa, drog täcket över huvudet och försökte gömma mig bland alla kuddar i min säng. Efter en stund av fundering på om det skulle vara värt det att stanna hemma och låtsas vara sjuk så gick jag upp. Jag ställde mig framför min stora, lyxiga garderob.

- Vad i hela friden ska jag ha på mig idag då? Kanske den, frågade Mia sig själv och tog upp en ljusblå, somrig, fin klänning med små, vita blommor på.

- Japp, den tar jag

Klänningen var enkel att få på. Jag fastnade vid spegeln och kollade på mig själv. Ljusblåa ögon som klänningen, ljusblont vågigt hår, fräknar och stora naturliga läppar. Populärast i min klass och på skolan, rik som tusan var jag också och ändå var jag bara femton år. Jag bara älskade mitt liv, jag kunde inte föreställa mig att inte ha några vänner eller familj eller... Nej, jag vågar inte ens tänka tanken! Jag gick snabbt ifrån spegeln och satte mig vid mitt sminkbord för att sminka mig.

- MAMMA! ropade jag. Inget svar...

- HALLÅ! ropade jag igen. Äsch, hon följde säkert med pappa för att träna, tänkte jag.

Jag fortsatte med morgonen och gick ner för att äta frukost. Jag tog upp en källarfranska från brödkorgen på köksbänken, öppnade kylen och tog fram ett smörpaket och apelsinjuice. Jag satte mig lugnt vid det stora matbordet och åt snabbt upp frallan. Min buss gick om 10 minuter, shit! Jag sprang ut i hallen och tog på mina vita nikesneakers, tog tag i min skolväska och sprang ut genom dörren. Vinden fläktade i håret när jag sprang, det var svalt och skönt ute, men ändå varmt för att vara mitten av maj. Jag hann precis innan bussen körde. Jag flåsade och flåsade, de måste tyckt att jag var konstig. Jag satte mig ner och scrollade på mina sociala medier.

På skolan var det betydligt varmare, men blåsten var kvar. Jag ställde mig och väntade på Zara och Mei, de var mina bästa vänner och vi brukade alltid vänta på varandra vid ingången. Minuter gick och de hade fortfarande inte kommit, jag väntade en liten stund till, men sedan behövde jag gå in. De var kanske sjuka? tänkte jag tyst för mig själv. Jag gick in till min första lektion, det var bild, mitt favoritämne! Och där var även min favoritlärare.

- Hej, miss Valentines! hälsade jag glatt.

- Hej du, ursäkta men är du ny här? frågade hon.

- Um, jag är inte ny, miss Valentines, sa jag skräckslaget. Jag kunde höra mina *hjärtslag* dunka snabbt.

- Oj, förlåt! Du kan ta och sätta dig där borta då, svarade miss Valentines.

Jag hade hakan vid bröstkorgen när jag tveksamt och långsamt satte mig vid ett bord. Detta var bara så konstigt! Först kommer inte mina vänner och sen så vet inte min favoritlärare vem jag är. Efter lektionen gick jag till mina vänner som stod vid Zaras skåp, de var alltså inte sjuka. Jag vinkade till dem men de vinkade inte tillbaka, de gav mig bara en blick. Jag visste vad den blicken betydde och det var inte ett gott tecken. Men jag gick fram till dem ändå.

- Hej kompisar! skrattade jag tveksamt.

- Asså, vem är du? Och snälla sluta låtsas vara kompis med oss, det börjar bli läskigt, svarade Sofie.

Alla började skratta åt mig, jag rusade in på toan med tårar i ögonen. Varför kommer ingen ihåg mig? Vadå ny? Vad är det som händer?

- Mia? Är du där? hörde jag en ung röst säga.

Jag fick panik, jag höll mig tyst och gömde mig inne på toan. Vem det än var kunde jag inte lita på hen, hen kunde omöjligt veta vem jag var! Jag hörde hur hen kom närmare. Tårarna rann mer och mer.

- Mia jag vet att du är där, jag är inte farlig! Jag hörde att rösten var en tjejs nu. Jag behövde våga säga något nu, hon visste ju att jag var där.

- Va... vad vill du? O... och hur vet du vem jag är?! fick jag ur mig.

- Bara kom, som sagt jag är inte farlig. Mitt namn är Luna förresten, berättade Luna trevligt. Jag öppnade tveksamt toalettdörren och stod kvar i öppningen.

- Bra! Är du beredd? Det kan kännas konstigt första gången, sa hon och tog tag i min arm.

- Vad känns konst... AAAAGH!!! Vi flög och voltade och for, jag trodde jag skulle kråkas.

Men helt plötsligt var vi inte på skolan längre. Vi var på någon typ av gigantisk kontor med flera olika dörrar och gångar, många hissar fanns det också. Luna berättade att det var minnesförbundet och att alla människors minne var där och hon jobbade tydligen inom "elevernas minne". Det var svalt på kontoret, det märktes att de gillade luftkonditionering.

Jag tittade mig omkring, nästan allt var vitt eller grått, lite tråkigt om du frågar mig. Tankarna flög runt i huvudet om varför jag var här och vad som hänt, men jag vågade inte riktigt fråga Luna. Jag hade ju precis träffat henne. Luna började röra på sig så jag följde efter.

- Eh... uh... vad är det som har hänt? sa jag tyst.

- Det som har hänt är att alla på jorden har fått ett *hjärnsläpp*. Förutom vi här alltså, förklarade hon.

- Och det betyder att? frågade jag.

- Det betyder att du har gjort något fel så att alla har glömt vem du är. Senaste fallet var för tio år sen, du måste ha gjort något rejält fel, sa hon lite oseriöst.

Jag tittade ner i det vita marmorgolvet, jag tänkte tillbaka på det senaste dygnet och vad jag kunde ha gjort. Jag kunde inte minnas att jag gjort något som var fel. Det enda som var fel var att jag bråkade med min mamma och... Då slog det mig, igår kväll när jag bråkade med mamma så kommer jag ihåg att jag sa "*Kan inte bara alla glömma bort mig, då hade man sluppet det här hemska livet med dig som mamma! Det är min största önskan.*" Jag ångrar att

jag sa det, och ännu mer nu. Luna kommer tycka att jag är hemsk! Men jag måste säga det annars får jag aldrig ett slut på detta. Så jag berättade och Luna blev chockad, tog mig i armen och drog med mig till något mystiskt rum med mörka lampor och en konstig rund grej som blixtrade till då och då.

- När hände detta med din mamma? frågade Luna seriöst.

- Efter middagen, runt halv åtta tror jag, svarade jag hoppfullt.

- Okej, nu vill jag att du lyssnar ytterst noga! Du måste gå in i portalen, sa hon och pekade på den runda grejen. Sen fortsatte hon: Då kommer du komma till lite innan ni började bråka och då måste du se till att ni absolut inte börjar bråka. Förstått? sa hon tydligt.

- Okej, jag tror jag förstår, svarade jag och gick in i portalen. AAAAGH!!! Det kändes precis som innan, jag flög och voltade, var uppe och nere. Men till slut så. Det funkade och jag mindes det väldigt väl. Jag stod i köket och det var bara sekunder tills mamma och jag skulle börja bråka. Jag försökte undvika att prata med henne så jag gick direkt till mitt rum, ställde mig framför spegeln och log. Allt hade funkat bra! Jag la mig i sängen och slöt mina ögon.

Morgonen därefter gav jag min mamma en kram innan jag sprang till bussen. Inte lika stressigt som förra gången. Jag satt mig ner på bussen och scrollade på mina sociala medier men denna gång var där ett meddelande från Mei ”Sova över på fredag?” stod det. Jag svarade med ett glatt ja. När jag var framme vid skolan stod Zara och Mei där, jag blev så glad och då visste jag att det hade funkat!